

Aforismes revoltats

per Bartomeu Ribes

La solitud és portàtil. Com una esqueta clavada enmig del coll.

I no te duc a tu a les carreguetes.

Mai amb una observació n'hi ha prou. De res.

Des de quan me passa que no sé què m'està passant?

Les paraules tenen més tard un significat que ens fa ser una mica distints de com érem en el primer moment de conèixer-les.

L'escriure és una acció que va de viure. I no ho dic per viure de manera fàcil.

Rebats lingüístics. Procediments i serveis. Persones. La seu de tot plegat. S'haurien de consultar les dades i clicar sobre el rebut de la prestació corresponent.

Absència de la llengua. Pluja intensa dalt la terra assedegada. Canvi climàtic corresponent i assaig molt difícil d'entendre que ningú llegirà o traurà en préstec de la biblioteca municipal.

En Micó és una mica celebrador, potser. Ja no dic res més per avui.

L'ombra que torna no se sap d'on ve.

Primer és que pessiga el pensament i, a vegades, després, s'escriu.

Ahir na Maria se'n va anar de vacances a Itàlia: Eivissa-Pisa, amb l'avió, i estarà a la casa familiar d'una amiga. Fins al Ferragosto. Ha deixat, perquè li torni a la biblioteca de Cas Serres, *Presencias reales*, de George Steiner. Me'l llegiré, abans de tornar-lo, sí o només crec que sí.

O hi ha la vida dels altres. Banda fora nostra, hi ha la vida dels altres. Però també el seu final, i aquell dia ho vaig veure, sense floritures. Jo encara era molt petit. I quants anys tenia?

La vida inèdita de les paraules neix del silenci.

I me'n record de la meua, de vida, però sense fer pols ni remolí. Ara va, cap a qui m'ho va dir, i que se'm perdoni aquest parlar, i ara escriure-ho de nou, gairebé en vers. No ha estat prou calculat el voler fer-ho.

Tornar a llegir el que hem escrit. O corregir els primers apunts a partir dels quals cimentar-ne el text final.

La realitat és una altra cosa: despertar, sotmetre's al que s'ha de fer, treballar contra l'esforç que costa haver-ho de fer.

Hi ha la llunyana intromissió del desig a la realitat. És el desig en descomposició real. Hi ha la primera comunió amb la realitat, i, una mica més endavant, la seua confirmació com a sagrament protocol·lari, el que ens permetrà d'aprendre a escriure amb el nostre propi llenguatge fet de regles gramaticals incompatibles amb ningú altre.

BARTOMEU RIBES ■

